

MAAN ÄÄRIIN

Opettajien Lähetysliitto ry:n jäsenlehti

Nähdään Lähetysjuhlilla!

Riemullista pääsiäisen iloa! Aurinko tanssi aamulla, niin kuin pääsiäisenä pitääkin. Kristus on ylösnoussut, toistesti hän nousi.

Meillä kotona olikin hyvin erilainen pääsiäinen. Aamulla ei ollut pääsiäispupun herätystä, niin kuin aina silloin, kun lapset olivat vielä kotona. Tänä pääsiäisenä olimme Jounin kanssa kahdestaan kotona. Pääsiäinen sujui töiden merkeissä. Iltapäivällä saimme lapsia ja lapsenlapsia kotiimme. Voi sitä iloa.

Kevät on jo pitkällä. Pihakoivumme lehdet ovat jo isoilla hiirenkorvilla. Olemme rapsutelleet nurmikolta kuivaa nurmikkoa pois. Ihmeellisesti

alkaa nurmikko heti vihertää. Nautin kevään aherruksesta puutarhassa, siinä unohtuvat huolet ja murheet.

Meillä on OLL:ssa iso urakka taas takana. Ensi vuoden kalenterin kuvat ja raamatuntekstit on valittu. Luvassa on taas kaunis kalenteri. Sen myyntituloilla saamme hyvin Suomen Lähetysseuran kannatuksen maksettu. Muistathan tilata ajoissa sitten syksyllä omaan luokkaasi kauniin kalenterin. Jos olet kiinnostunut valokuvauksesta tai tunnet paikallisen harrastelijavalokuvaajan, voit lähettää kuvia meille toimistoon seuraavaa kalenteria varten.

Lähetysjuhlit ovat toukokuussa Jyväskylässä. Meillä on siellä OLL:n tilaisuus la 18.5. klo 15.00-16.00 Jyväskylän kaupungintalolla Kaupunginkellari, pohjakerros, Sisäänkäynti Poliisikamarin ovesta, Kaupungin-

talon teatterin puoleisesta päädyistä. Nähdäänkö siellä?

Mistä voimme rohkaistua pääsiäisen raamatunkertomuksista? Toisen pääsiäispäivän Emmauksen tien kulijat kohtasivat tiellä tuntemattoman ihmisen. He kertoivat hänelle, mitä Jerusalemissa oli tapahtunut, tämä henkilö kuunteli heitä. Opetuslasten pyynnöstä hän lähti syömään heidän kanssaan. Kun hän siunasi ja mursi leivän, opetuslapset tunnistivat Jeesuksen.

Kuulluksi ja nähdäksi tuleminen on ihmisen perustarpeita. Tämä kertomus sen kertoo. ”Eikö sydämemme hehkunut innosta, kun hän kulkiesamme puhui meille ja opetti meitä ymmärtämään kirjoitukset?”

**Siunattua kevättä sinulle!
pj. Tuija-Riitta Heiskanen**

Kuvia kevään tapahtumista

Noora Hirvonen (kuvassa vas.) vieraili toimistolla Tarinoita maailmalta –illassa keskiviikkona 10.4.2019 kertomassa kansainvälisestä opetusharjoittelusta Fidzin saarella. Noora Hirvosen juttu löytyy tästä lehdestä s. 12-13.

Suomen Lähetysseuran (SLS) ja myös Opettajien Lähetysliiton (OLL) lähettämänä Namibian Nkurenkurussa syksyllä 2018 ollut opettaja Maria Kokkonen (kuvassa oik.) kertoi työstään kuvin Helsingin Raamattukoululla perjantaina 29.3. Paikalla oli myös entinen Namibian lähetti Sirkku-Maria Tommola Markku-puolisoineen. Nkurenkurun koulun ensimmäinen rehtori Sirkku-Maria (silloin Sieviläinen) kertoi kuvin koulun alkua ajoista 1990-92. Marian kertomus vapaaehtoistyöstä on tässä lehdessä s. 8-11.

Opettajien Lähetysliiton juhlamessu ja vuosikokous pidettiin 17.3. Lempäälässä.

Lempäälän vuosijuhla pidettiin vuosikokouksen yhteydessä. Musisoimassa vuosikokouksen puheenjohtajana toiminut Heini Mäenpää puolisonsa Pekka Mäenpään kanssa.

Etiopian nimikkolähetäjä Päivi Anttila, joka maaliskuussa jäi eläkkeelle pitkäaikaisesta työstään Suomen Lähetysseurassa, kertoi ja näytti kuvia Etiopiasta Tarinoita maailmalta -illassa 7.2.2019.

Rakennusarkkitehti Jarmo Lehtinen kertoi 15.1.2019 vapaaehtoistyöstään Namibiassa.

Im memoriam

Raili Ahtiala, Tampere

Alli Koskiranta, Tarvasjoki

Helmi Lemmetty, Pori

Reino Tanttu, Mikkeli

2 | 2019 Opettajien Lähetysliiton jäsenlehti

Toimitus

Postiosoite:
Opettajien Lähetysliitto
Hallituskatu 29 A 20, 33200 Tampere
puh. 050-4648300
sähköposti:
toimisto@opettajienlahetyслиitto.fi

Päätoimittaja

pastori Tuija-Riitta Heiskanen

Toimitussihteeri

Hanna Tamminen

Taitto

Viljan media-aitta

Toimituskunta

seurakuntapastori Tuija-Riitta Heiskanen
opettaja Hannele Moisio
tutkija Kreetta Niemi
opettaja Hanna Rahkiola-Partanen
opettaja Sirkku-Maria Tommola
Maan ääriin ilmestyy neljä kertaa
vuodessa. Jäsenmaksu oikeuttaa lehden
vuosikertaan.

Etukannen kuva

Maria Kokkonen.

Opettajien Lähetysliitto ry.

Suomen Lähetysseuran yhteisöjäsen,
perustettu vuonna 1913
Jäseniä 1546 (1.1.2019)

Tilit

Danske Bank FI57 80001600551148
Nordea FI89 11465000066730

Hallituksen pj.

Tuija-Riitta Heiskanen

Toimisto

Toiminnanjohtaja Hanna Tamminen
Hallituskatu 29 A 20, 33200 Tampere
puh. 050-4648300
Kotisivun osoite
www.opettajienlahetyслиitto.fi

Facebook

[www.facebook.com/
opettajienlahetyслиitto](https://www.facebook.com/opettajienlahetyслиitto)

Kirjapaino

Kirjapaino Hermes,
Tampere

Kevätterveiset Thaimaasta kaikille!

Tuulan thaimaalainen ajokortti oli ehtinyt Suomessa ollessamme vanhentua. Edessä oli siis ajokortin uusiminen. Tänä aikana ajokortin saamisen perusteet olivat kuitenkin kiristyneet. Paikalliset eivät enää saa korttia säälistä tai maksamalla rahaa, eikä ulkomaalaisillekaan enää riitä lääkärintodistus ja hänen kotimaansa ajokortti. Nyt kaikkien pitää oikeasti osata myös liikennesäännöt. Ajokorttikokeet kestävät yhteensä kaksi päivää, eikä sen osista ole helppo päästä läpi.

Ensimmäinen päivä alkoi jonottamisella, kunhan oli saapunut paikalle oikeiden papereiden ja niiden kopioiden kanssa. Tuula sai ryhmässään numeron 72. Aluksi ryhmä siirtyi koukushuoneeseen katsomaan opetusvideota ja kuuntelemaan tuomailmeisen naisvirkailijan ohjeita. Sitten testattiin jarrutusnopeutta ja syvänäköä, ja sen jälkeen tarkastettiin, että osaa erottaa liikennevalojen eri värit toisistaan. “Älkää sitten tulko väritettiin, jos ette osaa sanoa värien nimiä”, virkailija opasti meitä. Neuvoista huolimatta eräs koetta suorittava mies ei osannut sanoa muuta värin nimeä kuin “vihreä”, jonka hän sanoi sitten jokaisen värin kohdalla. “Penkille siitä odotamaan!” kuului naisvirkailijan käsky. Mies siirtyi kohteliaasti hymyillen penkille ja sai pian maanmieheltään konsulttiapua. Seuraavalla yrityksellä onnistuivat jo muutkin värit, ja hänkin sai paperiinsa väritestin kohdalle hyväksymismerkinnän.

Kun kaikki nämä testit oli hyväksyttävästi suoritettu, koko ryhmä siirtyi takaisin ensimmäiseen huoneeseen, jossa katsottiin lisää opetusvideoita ja saatiin lisää neuvoja.

“Kohtelias pukeutuminen on tärkeää, sillä me olemme nyt Thaimaassa”, jatkoi virkailija. “Ajokorttikoe ei mene läpi, jos saapuu paikalle shortseissa. Kaikilla on oltava pitkät housut. Ja niitä housuja ei sitten saa lainata toisille. Muuten käy niin kuin sille yhdelle miehelle, jonka aika oli mennä ajokokeeseen. Hän ei voinut mennä, kun ei ollut housuja. Ne olivat lainassa kaverilla. Muistakaa tämä!”

Opetusvideoiden jälkeen ensimmäinen päivä oli ohi. Seuraavana päivänä oli teoriakoe ja jos sen pääsis läpi, vielä ajokoe. Teoriakokeessa oli 60 kysymystä, eikä Tuula päässyt vielä ensimmäisellä kerralla läpi. Teoriakoe vaati yhteensä kolme yritystä ennen läpikäymistä. Ajokoe meni läpi toisella yrityksellä. Ensimmäisellä kerralla taskuperuutus meni viivan yli.

Viime kuukausina Chiang Main ilma on ollut myrskyä. Muutamana maaliskuisena päivänä lehdissä kirjoitettiin, että kaupungissa oli jopa maailman saastunein ilma.

Pohjois-Thaimaassa on perinteisesti ollut tapana polttaa roskat, ja kulottaa metsien aluskasvillisuutta, johon sen seurauksena kasvaa arvokkaita tryffelisieniä. Myös pellot poltetaan usein sadonkorjuun jälkeen.

Kulottaminen on kiellettyä, mutta sitä tehdään salaa öisin. Aamuisin heräämme usein vahvaan savun hajuun, vaikka kaikki ikkunat ovat olleet kiinni. Poliisit on saaneet joitain kulottajia kiinni, mutta usein heitä on vaikea löytää. He käyttävät sytyttämiä apunaan ja kun tuli viimein roihua, ovat kulottajat itse jo kaukana. Yhtenä syynä lisääntyneeseen poltta-

miseen on viime vuosina lisääntynyt maissinviljely, joka vaatii kulutuksen ennen uuden sadon kylvämistä. Muitakin keinoja olisi, mutta ne eivät ole vielä yleistyneet Thaimaassa.

Savusumua on täällä ollut joka kevät, mutta tänä vuonna tilanne on ollut erityisen paha. Maaliskuussa mitattiin ennätyslukemia kaikkein haitallisimpien, 2,5 mikrometrin suuruisten pienhiukkasten, määrässä. Seuraamme AQI (Air Quality Index) lukemia netistä ja kännykkäsovelluksesta. Korkein luku, jonka olemme omalla alueellamme nähneet, ollut yli 400, joskin paikoin kaupungin alueella AQI lukema on ollut jopa 700.

Yleensä maailmalla, kuten Suomessa alle 25 AQI on turvallinen lukema, ja Thaimaassakin yli 50 AQI lukemia pidetään haitallisina.

Tilanteen pitäisi hellittää sateiden alkaessa toukokuussa. Niitä odotellaan kovasti. Ja ensi talvena varmaan tiivistämme ilmastointilaitteiden suodattimia. Sisäilmanpuhdistimetkin lienevät ostoslistalla.

Lähetysseuran työntekijäpäivät Chiang Maissa

Helmikuussa Lähetysseuran työntekijät Nepalista, Hong Kongista, Taiwanista, Thaimaasta ja Kambodzhasta kokoontuivat työntekijäpäiville Chiang Main vuorille noin tunnin ajomatkan päähän kotoamme. Nelipäiväinen tilaisuus oli hyvin virkistävä, sillä se oli yksi vuoden harvoista tapahtumista, joissa saamme käyttää äidinkieltämme. Päivillä käsiteltiin ajankohtaisia työasioita, mutta aikaa oli myös rennolle yhdessäololle ja näistä toisista maista tulleiden työto-

vereiden kohtaamiselle.

Lauantai oli retkipäivä, ja osa meistä kävi syöttämässä, pesemässä ja hoitamassa norsuja läheisessä eet-tisessä norsupuistossa. Päivien koho-kohta oli suomenkielinen Tuomas-messu sunnuntaiaamuna. Kimmo oli mukana messun musiikkiryhmässä.

Inklusio, mobiliteetti ja monikielinen koulutus

Viime syksystä asti Kimmon päätyönä on ollut hoitaa suuren kansainvälisen konferenssin järjestelyitä. Hän on vastuussa tilaisuuden ohjelmasta, ja johtaa yli 30-henkistä tiimiä. Suurin osa tiimiläisistä toimii etänä asuen muualla kuin Thaimaassa. Järjestäjät odottavat syyskuussa 2019 järjestettävään konferenssiin n. 500 osallistujaa ympäri maailmaa. Englanniksi lisätietoja löytyy seuraavalta nettisivulta <https://www.asiapacificmle.net/conference/2019>

Konferenssi keskittyy monin tavoin syrjäytyneiden koulutustilanteeseen ja yhteiskunnalliseen osallistumiseen. Erityishuomion kohteena ovat kielivähemmistöt, vammaiset, tytöt ja pakolaiset.

Psalmi käännöstyön kohteena

Akenkielen Vanhan testamentin kään- nöstyö etenee. Tuula, Nööza ja Daniel ovat viime aikoina keskittyneet jälleen psalmeihin, sillä tarkoituksena on saada koko Psalmien kirja julkaistua vuoden 2020 aikana.

Psalmi 23: 1-6 ”Herra on minun paimeneni” akeksi

1. Hallitsija-Jumala vartioi minua kuten lampaiden vartija vartioi lampaita. Ei ole mitään, mitä minulta puuttuisi.

2. Hän laittaa minut lepäämään elävälle vihreälle ruohikolle. Hän vie minut rauhallisen joen rannalle.

3. Hän antaa minulle uutta voimaa ja vie minua oikeaa ja suoraa tietä pitkän, nimensä vuoksi.

4. Vaikka minun täytyisi kulkea kahden vuoren välissä olevassa hyvin pimeässä paikassa, en pelkäisi paha. Miksi näin, sillä sinä olet minun kansani ja sinun bambusauvasi ja keppisi

Nyt kun ajokortti on, niin pääseekin heti käytännön liikennepulmia ratkomaan. Tässä ollaan lentokentän parkissa, joka on niin täynnä, että ihmiset ovat jättäneet autojaan parkkiruutujen eteen jonoon. Jos oma auto on ruudussa, pitää edessä jonossa oleva auto ensin työntää pois tieltä, jotta voi sitten rakosesta peruuttaa pois.

antavat minulle rauhan.

5. Sinä katoit minulle ruokapöydän niin, että minun vihaajani näkivät sen. Sinä voitelit minun pääni öljylä ja minun maljani on niin täysi, että se valuu yli.

6. Sinun hyvytyesi ja myötätuntoinen rakkautesi seuraavat ylläni lakkaamatta. Minä saan asua Hallitsija-Jumalan kodissa ikuisesti.

Kiitos ja rukousaiheita:

- Rukoilkaa rohkeutta Mekongin alueen vainotuille kristityille ja vapautusta niille seitsemälle pastorille, jot-

ka ovat edelleen vangittuina.

- Psalmien 21-50 konsulttitarkastus on toukokuun toisella viikolla. Konsulttitarkastus on työn viimeinen vaihe.

- Varjelusta työmatkoille, sekä meille että ake-tiimiläisille.

- Kimmo tarvitsee viisautta konferenssin järjestelytehtäviin. Ohjelmatiimi on hyvin monikulttuurinen ja edustaa monia eri järjestöjä.

- Kimmon tukirankavaivat eivät ole vielä helpottaneet.

- Kiitos rukouksistanne. Jumala teitä siunatkoon!

Isak Malua lokakuussa 2018 Päiväkummussa. Hän näki elämänsä ensimmäisen kerran lunta. Kuva: Teija Lievonen.

Namibialainen oppilaitospastori Isak Malua:

”Opiskelijan elämä Namibiassa sisältää sekä iloa että haasteita”

Niin Namibiassa kuin monessa muusakin maassa pääkaupunki kerää syliinsä paljon nuoria opiskelijoita ympäri maata. Tuo elämänvaihe korkeakouluopinnoissa on mullistava ja haasteellinenkin, kun moni asia muuttuu. Opiskeluarjen lisäksi ympäröivä kulttuuri voi muuttua myös siinä mielessä, että elämänrytmi ja -tapa ovat hyvin erilaiset vaikkapa maaseutukylän yhteisöllisyyden ja kaupungin huikeen ja vilinän kesken. Namibiassa moni kauas pääkaupunkiin muuttaneista lapsistaan huolestunut vanhempi kääntyi kirkkonsa, Namibian

isoimman kirkon ELCIN:in puoleen. Kirkko vastasi huoleen ja pyyntöön perustamalla uuden pappisviran oppilaitostyöhön vuonna 2015.

Namibialainen oppilaitospastori Isak Malua, 40, kertoo opiskelijoiden elämästä Windhoekissa. Ei ole ihme, että sydämellinen ja karismaattinen Malua kutsuttiin tähän tehtävään kulkea nuorten rinnalla uskon ja elämän muutosvuosina. Hän järjestää opiskelijoille jumalanpalveluksia, raamatutapiirejä, rukousryhmiä ja kuorotoimintaa, rippikouluja ja sielunhoitoa. Pastorilla on oppilaitoksiin viikko-

ohjelma, mutta opiskelijoiden tai oppilaitosten tarpeisiin vastataan joustavasti. Osassa kampuksista hänellä on toimisto, jossa tavata opiskelijoita. Osassa paikoista hän tapaa opiskelijoita muualla.

”Opiskelijan elämä Namibiassa sisältää sekä iloa että haasteita. He iloitsevat siitä etuoikeudesta ja mahdollisuudesta, että voivat opiskella korkeakoulussa. Moni nuori ei nimittäin lukion jälkeen läpäise korkeakoulujen pääsykokeita. Haastetta tuo elämä uudessa ympäristössä ja taloudellisesti pärjääminen”, kertoo

Malua. Korkeakouluopiskelu ei ole ilmaista Namibiassa, ja siksi opiskelijoiden täytyy kattaa lukuvuosimaksut jotenkin. Osa opiskelijoista saa valtion opintolainaa, osa on saanut stipendin tai kummissopimuksen jonkin järjestön kautta, ja osaa opiskelijoista perhe tukee myös taloudellisesti. Rahatilanne vaikuttaa paljon myös majoitusvaihtoehtoihin. Osa opiskelijoista asuu yliopiston asuntoloissa, osa vuokra-asunnoissa kampusalueen ulkopuolella, osa asuu sukulaisten tai tuttavien luona.

Malua kuvaa työtään sanalla ”tarpeellinen”. Hän saa usein yhteydenottoja, ja opiskelijat tarvitsevat aina jotain. Malua saa palvella ja auttaa opiskelijoita heidän elämänvaiheissaan. Hän näkee, että kirkon tulevaisuus turvataan myös näin, kun ollaan nuorten kanssa ja apuna, kun he sitä tarvitsevat. Aivan kuten Suomessa, myös Namibiassa nuorten aikuisten, etenkin korkeakoulutettujen ja työtekevien, on vaikea löytää paikkaansa kirkon elämässä.

Haastavaksi työssään Malua näkee opiskelijoiden tarpeisiin vastaamisen ajallaan. Kampuksia on monessa paikassa ja opiskelijat kaipaavat apua ja kohtaamista usein samaan aikaan, iltapäivisin, ja usein henkilökohtaisesti. Malua pitää työskentelystä nuorten kanssa, mutta myös erityisesti työstä akateemisessa ympäristössä. Se tarjoaa hänelle itselleenkin oppimiskokemuksia, mahdollisuuksia tavata uusia ihmisiä ja luoda henkilökohtaisia ja työverkostoja.

Malua näkee, että oppilaitostyö voisi kohdata opiskelijoita laajemminkin, sillä kaikkiin korkeakouluihin hänellä tai kristillisellä oppilaitostyöllä ylipäänsä ei ole vielä pääsyä. Kuitenkin yksittäisten opiskelijoiden tapaaminen ja auttaminen myös yhteistyökorkeakoulujen ulkopuolelta on mahdollista opiskelijajärjestöjen, kuten Opiskelijoiden kristillisen liikkeen (SCM - Student Christian Movement) kautta.

Malua vietti kuukauden Suomessa viime vuoden lokakuussa suomalaisten kollegoidensa kutsumana. Hän matkusti monessa paikassa ym-

päri maata ja tutustui sekä oppilaitostyöhön että kirkon elämään Suomessa. Hän on kiitollinen näkemästään ja oppimastaan, sillä moni asia oppilaitostyössä Suomen korkeakouluissa on toimivaa ja rakenteellisempaa kuin Namibiassa. Hän listaa monta oppimaansa asiaa, kuten oppilaitostyön ja paikalliskirkkojen hyvän kommunikaation, kirkon oppilaitostyön yhteistyö ylioppilaskuntien kanssa ja yhteistyösopimukset yliopistojen kanssa. Malua huomioi, että Suomessa kirkon oppilaitostyön teologia on selkeästi tunnustettu ja tuotu esiin. Hän näkee, miten kirkon elämässä ja Jumalan lähettyksessä on tärkeää nuorten osallistaminen, osallistuminen ja sitoutuminen suunnittelusta alkaen.

Suomesta hän vei mennessään myös käytännöllisiä ideoita työhönsä. Keskipäivän tai illan rukoushetket tai messut Malua toivoo voivansa kopioida suoraan myös omaan työhönsä Windhoekissa. Malua innostui myös rippikoulu- ja nuorten leireistä. Hän oppi, että digitaalisten mahdollisuuksien hyödyntäminen ja visualisointi voivat elävöittää jumalanpalveluksia. Tämä oli hänelle tärkeä löytö, sillä omassa kirkossaan hän näkee jumalanpalvelusten kaipaavan uudistusta

etenkin nuorten näkökulmasta. Nuoret haluavat jumalanpalveluksista lyhyempiä, eläväisempiä ja iloisempia.

Isak Malua näkee ELCIN-kirkon oppilaitostyön tulevaisuuden valoisana, kun hiippakunnan, paikallisten pastoreiden, korkeakoulujen henkilökunnan ja muidenkin tahojen tuki ja yhteistyöhalu jatkuvat kuten nykyään. Kristillinen kasvatus opiskelevien seurakuntalaisten keskuudessa varustaa heitä yksilöinä olemaan tulevaisuudessa ammattilaisia, joilla on kristilliseltä pohjalta kumpuavat eettiset arvot. Mutta Malua on varma, että sen lisäksi se rakentaa kirkon ja koko Namibian yhteiskunnan tulevaisuutta.

Suomen Lähetyssseura vahvistaa Windhoekin toisen asteen oppilaitoksissa sekä yliopistolla tehtävää oppilaitostyötä. Oppilaitostyötä toteutetaan Windhoekissa yhteensä seitsemässä eri korkeakoulussa tai niiden kampuksella. Lähetyssseura tukee oppilaitostyötä Namibiassa rahoittamalla osittain ja lähettämällä vapaaehtois-työntekijöitä Suomesta.

Teija Lievonen

Lähetyssseuran työntekijä eteläisessä Afrikassa

Malua Lähetyssseuran Lähde liikkeelle-koulutuksessa Järvenpäässä lokakuussa 2018. Hän kertoo kuvanottohetkellä ELCIN:in opiskelijatyön hyvistä vaikutuksista. Kuva: Matleena Kukkonen.

Namibiassa koulutus on avain elämään

”Olipa kerran pieni poika. Perhe asui pienessä kylässä kaukana maaseudulla. Hänen vanhempansa olivat kouluttamattomia eivätkä käyneet töissä kodin ulkopuolella, vaan he elivät omavaraisesti maata viljelemällä. Poika pääsi kouluun. Jo pienenä alakoululaisena hän käveli joka päivä kouluun 15 kilometrin matkan ja iltapäivällä takaisin kotiin – ilman kenkiä. Ensimmäiset kenkensä hän sai 15-vuotiaana käytyään koulua paljain jaloin jo yhdeksän vuotta.”

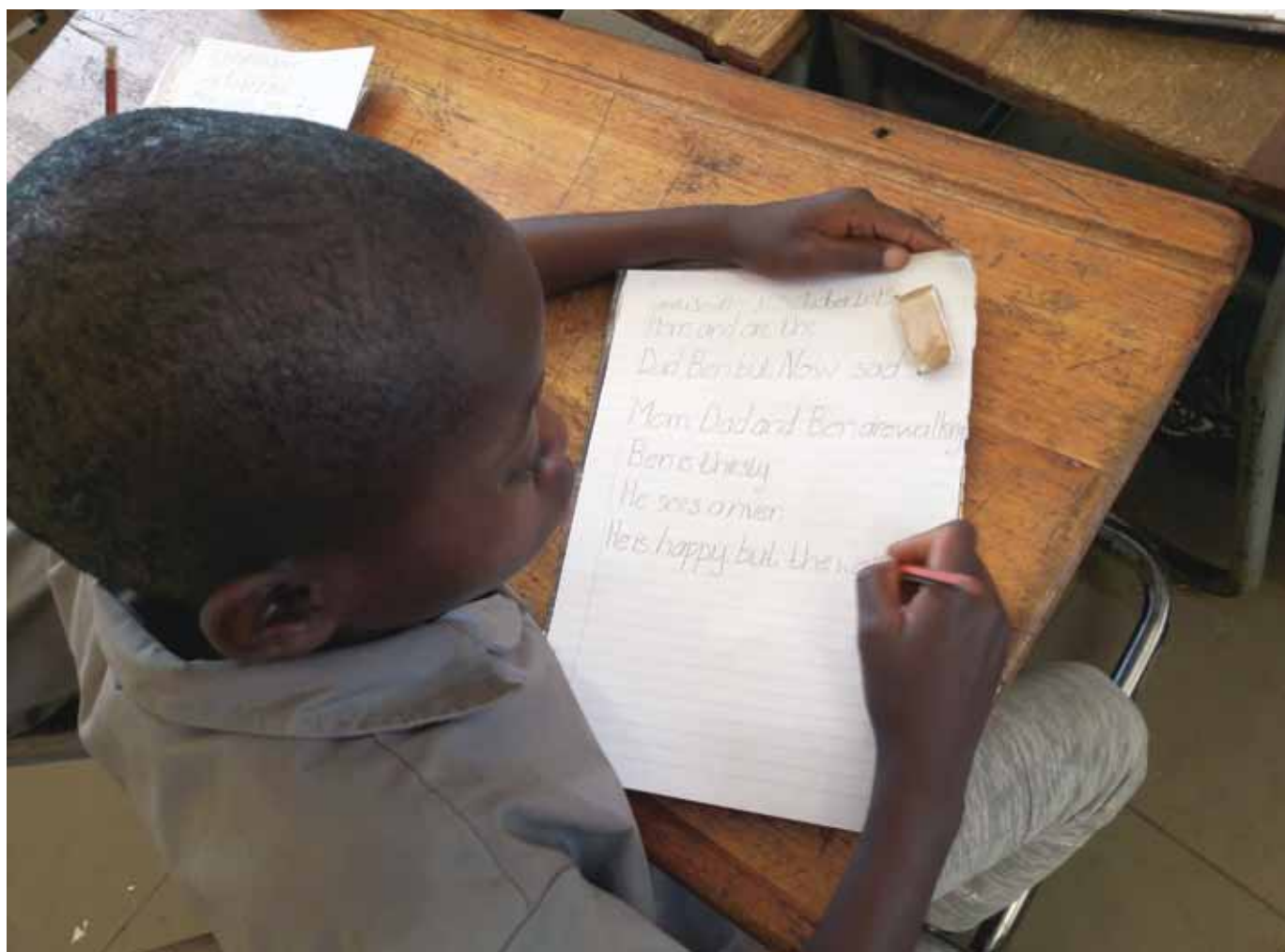
Tarinan kertoi namibialaismies

koulunsa päättävien juhlassa viime syksynä Namibiassa, Nkurenkurun kaupungissa. Hän puhui koulutuksen tärkeydestä ja siitä, että jokainen voi auttaa itseään. Omalla työllään voi saavuttaa sen, mistä unelmoi, olivatpa lähtökohdat millaiset tahansa. Hänen oma elämänsä on hyvä esimerkki: hän on tuo tarinan pieni poika ja nyt hän on tohtori, yksityisen yliopiston omistaja ja Namibian entinen opetusministeri.

Vaikka Namibia sijoittuu yhteiskunnallisen kehityksen näkökulmasta

afrikkalaisittain korkealle, hyvinvointi ja vauraus eivät jakaudu tasaisesti. Namibia on yksi maailman epätasa-arvoisimmista maista; erot rikkaiden ja köyhien varallisuudessa ovat valtavat. Köyhyys, työttömyys ja näköalattomuus tulevaisuuden suhteen koskettavat erityisesti nuoria. Namibiassa koulutus on avain elämään ja tie hyväpalkkaiseihin töihin, pois äärimmäisestä köyhyydestä.

Namibiassa kaikilla lapsilla on periaatteessa mahdollisuus koulunkäyntiin, sillä valtion koulu on ilmainen. Koulujen ja opetuksen taso kuitenkin

Namibiassa englantia opiskellaan oppiaineena ensimmäiseltä luokalta alkaen, vaikka muuten opetus onkin alaluokilla omalla äidinkielellä, Nkurenkurussa rukwangalin kielellä. Ekaluokkalainen poika kirjoitti jo taitavasti opettajan mallin mukaan.

vaihtelee: luokkakoot voivat olla hyvin suuria, pieniin maaseutukyliin ei välttämättä saada päteviä opettajia ja oppimateriaaleista on pulaa. Valtion koulujen lisäksi on paljon yksityiskouluja, joissa opetus on usein laadukkaampaa. Yksityiskouluihin on kuitenkin lukuvuosimaksut, joihin kaikilla ei ole varaa.

Sisäoppilaitoksen vaativa arki

Viime syksynä työskentelin toisen suomalaisen opettajan kanssa Suomen Lähetyseuran vapaaehtoisena ELCIN Nkurenkuru High Schoolissa. Koulu on Namibian evankelis-luterilaisen kirkon (ELCIN) ylläpitämä, noin 300 oppilaan yksityiskoulu Koillis-Namibiassa. Yhdessä ELCIN-kirkon kanssa Suomen Lähetyseura perusti koulun vuonna 1990 Kavangon alueen nuorille. Ensimmäisinä vuosina koulussa työskenteli paljon suomalaisia opettajia. Nykyään koulun koko henkilökunta on namibialaisia tai Namibian naapurimaista.

Suomalainen kädenjälki näkyy yhä koulussa pieninä yksityiskohtina: puutyöluokka, liikuntavarastossa käyttämättömänä lojuvat pesäpallo-äpylät, opettajainhuoneen seinällä oleva ryijy ja pihan mattotelineet. En nähnyt kenenkään tamppaavan niillä mattoja, ja lapset luulivat niitä kiipeilytelineiksi. Vielä enemmän Suomi kuuluu puheissa. Lähetyseuran tuki on jatkunut tähän vuoteen saakka, ja se on mahdollistanut koulun kehittämisen. Tänä vuonna Lähetyseuran hanketuki lakkaa. Koulu toimii nyt omillaan paikallisten voimin ja pärjää hyvin valtakunnallisessa oppimistuloksiin perustuvassa vertailussa.

Suomalaisen näkökulmasta namibialaisten nuorten elämä on aika hurjaa ja rankkaa: harvaan asutussa ja väkiluvultaan pienessä maassa yläkouluja ei ole joka kylässä. Yläkoulun alkaessa osa nuorista muuttaa kotoa pois sisäoppilaitokseen tai yläkoulun yhteydessä olevaan asuntolaan. Nuorimmat ovat 13-vuotiaita. Kotiviikonloppuja on korkeintaan kerran kuussa, joten itsenäistyminen alkaa varhain. Sisäoppilaitoksessa jokainen huolehtii niin opiskelustaan kuin huoneensa

siivouksesta ja pyykinpesusta. Oppilailla ei saa olla omia kännyköitä mukana koulussa, joten kotiin ei voi soittaa jokaisen huolen tai ilon vuoksi.

Koulupäivät ovat pitkiä, eikä välitunteja ole. Herätys on kuudelta aamuisin ja jo ennen seitsemää alkaa ensimmäinen oppitunti. Oppitunteja on puoli kahteen saakka, jolloin alkaa lounastauko. Lounaan jälkeen on vapaa-aikaa neljään saakka, jon-

ka jälkeen palataan opiskelun pariin. Iltapäivällä ja illalla päivällisen molemmiin puolin oppilaat opiskelevat luokissa itsenäisesti. Iltaopiskelu päättyy vasta puoli yhdeksältä illalla. Myös viikonloppuisin on pakollista iltaopiskelua. Kovaan opiskelutahtiin on kaksi ymmärrettävää syytä: pärjääminen vaikeissa loppukokeissa vaatii pöytätyötä, ja 300 nuorta pysyy paremmin aisoissa ja sopuisissa väleis-

Elcin High Schoolissa on luokat 8.–12. ja ne vastaavat Suomen yläkoulua ja lukiota. Yhdessä luokassa on keskimäärin 40–50 oppilasta. Koulussa pukeudutaan koulupukuihin, ja joka aamu lauletaan koulun oma hymni ennen oppituntien alkamista.

sä, kun vapaa-aikaa on mahdollisimman vähän.

Namibialaiseen koulujärjestelmään kuuluvat vuosittaiset loppukokeet, joissa on osattavat kaikki lukuvuoden aikana opiskeltu. Kokeissa kysytään hyvin pikkutarkkoja tietoja, joten ulkoa opettelu on tärkeä opiskelustrategia. ELCIN High Schoolissa pyritään opettamaan myös toiminnallisesti, keskustellen ja tietoa soveltaen, mutta loppukokeiden vaatimuksia ei voi unohtaa opetuksessa. Koulujärjestelmä on rankka: tulos tai ulos. Jos reputtaa loppukokeissa, koulunkäynti tässä yksityiskoulussa päättyy. Mahdollisuutta uusia koe tai kerrata luokkaa samassa koulussa ei ole.

Etenkin koejakson aikana nuoret elävät valtavassa paineessa. Nuoret kertoivat, että reputtaminen on suuri häpeä perheelle. Nuoret ymmärtävät koulunkäynnin tärkeyden, ja tietävät,

että osa vanhemmista joutuu kamppailemaan saadakseen kokoon lukuvuoden koulumaksut. ELCIN High School ei ole kallein yksityiskoulu, mutta koko lukuvuoden koulumaksu 6000 Namibian dollaria eli noin 350 euroa on todella suuri raha Namibiassa.

Opetusta ilman yhteistä kieltä

Yläkoulun lisäksi työskentelimme valtion alakoululla. Se oli sukellus aivan toisenlaiseen koulumaailmaan. Koulu sijaitsee keskustan ulkopuolella, kaupungin köyhimmällä alueella. Koulun ympärillä on aaltopellistä rakennettuja tai betonista valettuja pikkuruksia taloja, joissa ei ole sähköä eikä juoksevaa vettä. Sähköä tuotetaan tarvittaessa aurinkopaneelilla, jotta saadaan esimerkiksi kännykkä ladattua. Näistä taloista alakoulun lapset tulevat. Osa lapsista asuu kau-

empana maaseudulla. Pisimmillään koulumatka on viisi kilometriä ja se tahtuu kävellen. Yläkoulussa opetus ja kommunikointi oppilaiden kanssa sujui Namibian virallisella kielellä englannilla, mutta alakoulussa meillä ei ollut yhteistä kieltä lasten kanssa. Lapset käyvät koulua rukwangalin kielellä, joka on useimpien alueella asuvien äidinkieli. Kaikissa luokissa oli kuitenkin esimerkiksi Angolasta muuttaneita oppilaita, joiden äidinkieli oli jokin muu. Opettajien mukaan noin vuodessa lapset oppivat rukwangalin kielen kouluarjen lomassa. Uutta kieltä ei erikseen opeteta. Opiskelukieli vaihtuu englanniksi alakoulun ylemmillä luokilla. Ilman yhteistä kieltä opetus sujui silti. Pakkasimme auton täyteen englanninkielisiä lastenkirjoja yläkoulun kirjastosta ja matkasimme niiden kanssa alakoululle. Opetimme kirjojen avulla eng-

lannin sanastoa ja lukemista. Aluksi opettajat tulkkasivat, mutta myöhemmin huomasimme, että ilman yhteistä kieltäkin pärjäämme. Kun molemmin puolin on halu ymmärtää toista, niin ihmeellisesti ymmärrys syntyy. Välillä myös joku lapsista osakin englantia enemmän tai oivalsi idean nopeasti ja uskaltautui tulkkamaan ja selittämään muille.

Tässä alakoulussa on 400 oppilasta luokka-asteilla 1–3. Koulun opettajat ovat koulutettuja ja työhönsä sitoutuneita, mutta muuten resurssit ovat vähäiset. Oppimateriaalien lisäksi koulusta puuttuvat myös luokkatilat. Kahdelle ensimmäiselle luokalle ja esikoululuokalle on luokahuoneet koulun ainoassa rakennuksessa. Lisärakennuksia odotellessa muut seitsemän ryhmää käy koulua telttakatosten alla. Sadekaudella koulupäivä joudutaan välillä keskeyttämään, koska telttaan sataa. Seuraavana päivänä yritetään uudelleen.

Nuoret, huomisen johtajat

Pääsin Namibiassa tutustumaan kahteen erilaiseen koulukulttuuriin – valtion kouluun ja yksityiskouluun. Valtion kouluun tutustumisen jälkeen työskentely yksityiskoulussa herätti ristiriitaisia tunteita. Pohdin, olenko vapaaehtoistyön näkökulmasta oikeassa paikassa: yksityiskoulussa, jossa opiskelevat varakkaiden ja hyväosaisten perheiden nuoret. Tarvitaanko apuani enemmän jossain muualla? Ristiriitaisia tunteita siivittivät nuorten puheet kännyköistä, perheiden lomamatkoista ja shoppailusta.

Nämä pohdinnat veivät myös tärkeiden oivallusten äärelle ja ymmärsin, miten tärkeää oli nähdä juuri tällaista Namibiaa. Länsimaisessa ajattelussa Afrikka nähdään edelleen usein myyttien kautta. Ajatellaan, että Afrikka on yksi maa, afrikkalaiset puhuvat yhtä afrikan kieltä, ihmiset asuvat savimajoissa, teknologia ei ole kehittynyttä, nuorisotrendit eivät ole saavuttaneet nuoria ja ruuasta ja puhtaasta juomavedestä on kaikkialla pulaa. Vaikka olen viettänyt aikaa kahdessa muussakin Afrikan maassa ja tietoisesti pyrkinyt ymmärtämään,

miten moninainen maanosa Afrikka on, niin silti huomaa välillä puhuvani yleistävästi Afrikasta ja afrikkalaisuudesta.

Vaikka köyhyys ja huono-osaisuus ovat totta monelle namibialaiselle, niin moni myyteistä sai myös huutia Namibiassa. ELCINin koulussa opiskelee monenlaisista taustoista tulevia nuoria. Samanlaiset koulupuvut ja hiustyyli sekä se, ettei omia kännyköitä ja läppäreitä saa tuoda koulun, häivyttävät oppilaiden varallisuuserot. Osa nuorista on käynyt ilmaisen valtion alakoulun, osa ollut hyvässä yksityiskoulussa ensimmäiseltä luokalta alkaen. Osalle vanhemmista lukuvuosimaksun kokoaminen on kovan työn takana, jokaisella nuorella ei todellakaan ole omaa kännykää ja ulkomaanmatkoista varakkaidenkin perheiden lapset voivat vain haaveilla. Lasten kouluttaminen on iso valinta.

ELCIN Nkurenkuru High School on hyvä esimerkki siitä, mitä lähetys- ja kehitysyhteistyöllä voidaan saada aikaan. ELCINin koulussa nuoret saavat hyvän koulutuksen ja mahdollisuuden hakea korkeakouluopintoihin. Koulussa moni köyhistä oloista tullut lapsi on saanut erilaisen tulevaisuuden. Koulussa tiedostetaan myös oma parempiosaisuus verrattuna joi-

hinkin toisiin namibialaisiin. Vastuuta yhteisöstä ja heikomman auttamista nuoret oppivat koulun omassa hyväntekeväisyysprojektissa. Kaikki opiskelijat hankkivat omalla työllään joka lukuvuosi pienen rahasumman sekä lahjoittavat vanhoja vaatteitaan ja tavaroitaan annettavaksi tarvitseville. Nuorten keräämillä varoilla maksetaan esimerkiksi kolmen valtion yläkoulussa opiskevan köyhän nuoren asuntolamaksut.

Oli äärettömän virkistävää ja tärkeää nähdä juuri tällainen Namibia, ja olla juuri näiden älykkäiden, tavoitteellisten ja eteenpäin pyrkivien nuorten kanssa. Heillä on mahdollisuus kouluttautua pitkälle ja päästä asemaan, jossa voi vaikuttaa yhteiskuntaan ja kehittää omaa maataan. He voivat oikeasti olla Namibian tulevaisuus, the leaders of tomorrow, huomisen johtajat, joista pienet alakoululaisetkin lauloivat eräässä koulunkäynnin tärkeystä kertovassa laulussaan. Tiedän olleeni juuri oikeassa paikassa. Enkä vain auttamassa muita vaan jopa ensisijaisesti oppimassa itse uutta ja muuttumassa minäkin.

Teksti: Maria Kokkonen
Kuvat: Maria Kokkonen ja Tiina Lemetti

Kahdeksaluokkalaisten ja toisluokkalaisten yhteinen oppimisen hetki.

Noora Hirvosen matkakertomus

Opetusharjoittelussa Tyynenmeren saarella, Fidzissa

Kutsu maan ääriin lähtemisestä tuli minulle jo nuorena. Näkyni lähetystyön tekemisestä ja ihmisten tavoittamisesta Jeesuksen rakkaudella on palanut sydämelläni vahvana vuodesta 2012, jolloin lähdin ensimmäiselle lähetysmatkalleni. Kuluneina vuosina olen ollut palvelemissa lukuisissa maissa ja maanosissa tavoittaen ihmisiä ja rukoillen heidän puolestaan. Olen saanut nähdä ihmisten tulevan Jeesuksen luo, parantuvan ja vapautuvan – myös koti-Suomessa! Tahdon nähdä kaikkien kansojen ja heimojen polvistuvan Jeesuksen jalkojen juureen ja ylistävän Häntä, joka yksin on todellinen.

Lähetyskutsun viitoittamana aloitetut luokanopettajaopinnot ovat pian päätöksessään. Valmistautuminen kansainvälisille työkentille on ollut luonteva osa opintoja: gradu-tutkielma on kirjoitettu englanniksi liittyen malawilaisiin ideaalikoulukäsityksiin ja osa opinnoista on käyty englannin kielellä. Lisäksi halusin tehdä opetus-

harjoittelun kansainvälisesti saaden kansainvälistä työkokemusta. Koin Jumalan johdattavan minut uudelle alueelle, Tyynellemerelle, josta minulle avautuikin paikka vapaaehtoisjärjestön järjestämään opetusprojektiin syrjäiselle Fidzin saarelle.

Kaikki varat järjestyivät jälleen, kuten aikaisemmillaakin lähetysmatkoillani, ja sain kokea Jumalan johdattavan matkani järjestelyjen osalta. Lentoni Fidzille kulkivat Uuden-Seelannin kautta, jossa vietin muutamia päiviä käyden seurakunnassa, kohdaten ihmisiä sekä paikallisen perheen kanssa arkea eläen. Sain rukoilla muutamien ihmisten puolesta ja oli ihmeellistä nähdä, kuinka Jumala kosketti muun muassa yhden aasialaistaustaisen miehen huononäköistä silmää. Ennen rukousta hän ei kyennyt näkemään juuri mitään, mutta rukouksien jälkeen hän tunsi muutoksen näkökentässään. Kiitos Herralle!

Astuessani Fidzin maaperälle lämmिन tuulahdus tuli vastaan ja kuulin

ukulelen iloista soittoa lentokentällä. Vastaanotto oli lämmin. Isäntäperheen äiti haki minut kentältä ja toi minulle kookoksen, jonka kookosmaitoa säin hörppiä. Olin yhden yön pääsaarella odottaessani seuraavan päivän laivamatkoja varsinaiseen kohteeseeni. Pääsin käymään seurakunnassa ja koin Pyhän Hengen puhuvan asioista, jotka sain seurakunnan edessä jakaa. Ihmiset tulivat juttelemaan, toivottamaan tervetulleeksi ja pyytämään rukousta. Monet olisivat halunneet minun jäävän. Koin valtavaa rakkautta heitä kohtaan ja samalla tunsin sen, että tulen vielä palaamaan heidän luokseen. Kahden venematkan jälkeen pääsin kohteeseeni, Yanuyalle. Ihastelin veden puhtautta ja sen turkoosinsinistä, kirkasta väriä. Palmut heiluivat rannalla talojen ulottuessa rantaviivalle. Maisema oli kuin postikortista!

Asuin isäntäperheessä koululla. Kumatkin vanhemmista olivat koulun opettajia ja perheen isä oli minun harjoitteluojaajani, koulun rehtori.

Tein itselleni huoneen koulun tietokonealuokasta, jonne laitoin lattialle patjan. Opetin 12-13-vuotiaita nuoria, mikä vastaa Suomen 5.- 6.-luokkaa. Minulle annettiin paljon vastuuta ja teinkin tuplamäärän työtä, mitä piti. Päivät olivat tiiviitä: koulua oli maanantaista perjantaihin klo 8-16. Koska saari oli kristillinen, koulussa pidettiin aamuhartaus ja pieni rukoushetki päivällä. Sain olla sekä opettamassa tiedettä, matematiikkaa, englantia, liikuntaa, yhteiskuntaoppia että opettaa heille Jumalasta ja rukoilla heidän puolestaan. Opetin myös heille hengellisiä lauluja. Opetus tapahtui englannin kielellä. Jumala oli läsnä ja auttoi minua koulumaailmassa toimimissani. Pidän mielestäni parhaimmat oppituntini koskaan, keksin luovia aktiviteetteja (materiaaleja ei ollut kovinkaan paljon eikä opettajan oppaita juuri ollut) ja oppilaat tulivat minulle todella rakkaiksi. Sain olla viemässä kouluun rakkauden pedagogiikkaa ja puhua väkivallattoman kanssakäymisen puolesta. Fidzillä opettajat kurruttavat oppilaita fyysisesti ja myös oppilaat olivat väkivaltaisista toisiaan kohtaan. Kävin keskustelua reh-

torin kanssa ja minua kunnioitettiin ja kuunneltiin. Oppilaat ja kyläläiset kutsuivat minua nimellä ”madam”. Se oli hassua!

Iltapäivisin kävin rannalla, joka olikin ainoa päiväni lepoaika. Kävin joinakin päivinä rukoilemassa saarella asuvien kyläläisten puolesta: Jumala kosketti monia ja esimerkiksi erään miehen olkapäästä lähti kipu, kun Jeesus sai häntä koskettaa voimallaan. Koulullamme asui myös naapurisaaren lapsia (n. 40 lasta), jotka tulivat viikoksi kouluun Yanuyalle, ja viikonlopuksi palasivat omalle saarelleen. Iltaisin olin näiden lasten kanssa, kerroin heille Jumalasta, rukoilin heidän puolestaan, lauloin heidän kanssaan ja luin heille myös Raamattua (sain yhdeltä tytöltä lahjaksi fidzinkielisen Raamatun, jotta voin harjoitella lisää fidziä kotona). Viikonloppuisin kävin toisilla saarilla vierailemassa, jopa yhden viikonlopun vietin oppilaani perheessä naapurisaarella. Tästä perheestä tulikin minulle hyvin tärkeä: soittamme edelleenkin silloin tällöin videopuheluja.

Vaikka saaren asukkaat ovatkin kristittyjä, Pyhän Hengen uudistavaa

kosketusta tarvitaan! Sydämelläni on näky mennä takaisin Yanuyalle ja opetuslapseuttaa näitä lapsia ja nuoria tulevaa varten. Joka vuosi yksi vuosikurssi (kahdeksannelta yhdeksännelle) muuttaa pääsaarelle yläkouluun. Fidzin väestöstä puolet on muslimia ja hinduja. Lapset ovat saaneet elää Yanuyalla kristityn kuplassaan, mutta pääsaarelle siirtyessään he astuvat lähetyskentälle, elämään muslimien ja hindujen keskellä, heidän luokkakavereinaan ja naapureinaan. Haluan olla opetuslapseuttamassa heitä sekä puhua siitä, kuinka muslimia ja hinduja voi kohdata. Tämä on mielestäni tehokkainta: se, että suuntaan opetuslapseutuksen kymmeneen lapseen, jotka voivat arjessa kohdata ympärillä olevat omalla kielellään, samasta kulttuuritaustastaan käsin. Suunnitelmani on palata Yanuyalle syksyllä 2019 valmistumiseni jälkeen ja jatkaa lähetystyötä opettajan ammatissa tuissa kohteissani Afrikassa - ja kenties vielä Fidzilläkin.

Noora Hirvonen

24-vuotias pian luokanopettajaksi valmistuva Joensuusta

Lasten silmät loistivat innostuksesta

Alkuvuoden aikana olemme lua-kielisiin kanssa keskittyneet erityisesti luankielisen lukutaitomateriaalin valmistamiseen sekä kielityöstä kertomiseen eri vuoristokylissä – onhan luan kielellä nyt ensimmäistä kertaa olemassa omakielinen aakkosto ja kirjakieli, josta kertominen kielenpuhujille on todella tärkeää.

Tähän mennessä vastuu kaikesta kielityöstä on ollut lähes yksinomaan kielitiimillä. Nyt kuitenkin toivomme, että tulevaisuudessa myös Naanin lua-evankelistat voisivat tulla omalta osaltaan mukaan kielityöhön. Heidän avullaan voimme nimittäin parhaiten tavoittaa luan kielen puhujia eri kylissä ja ottaa käyttöön erilaista luankielistä materiaalia. Tähän mennessä lua-evankelistojen innostus oman

kielensä lukemiseen ja sen äänteiden opetteluun onkin ollut hyvin rohkaisevaa. Vaikka luan kielen lukeminen ei evankelistojen mielestä olekaan aivan yksinkertaista (koska luan äänteet eroavat suuresti thain kielen äänteistä), heidän motivaationsa osata lukea omalla äidinkielellään on kova – kaikki haluavat nopeasti päästä opettamaan omakielistä Isä meidän -rukousta seurakunnissaan!

Loppukevään aikana kielitiimimme tavoitteena on keskittyä ennen kaikkea luankielisen lukutaitomateriaalin valmistamiseen. Omakielinen lukumateriaali on nimittäin tärkeä edellytys lukutaito-opetuksen aloittamiseen. Tästä syystä Päng ja Näng ovatkin ahkeroineet erityisesti omakielisten lukukirjasten parissa. Nämä

kirjaset ovat alusta loppuun itse tehtyjä niin tarinoiden kuin kuvitustenkin osalta, ja perustuvat lua-kulttuurista lähteviin asioihin ja tarinoihin. Ilksemme ne ovat myös saaneet erittäin innostuneen vastaanoton: Lapset ovat kuunnelleet tarinoita silmät loistaen ja pyytäneet kuulla saman sadun uudelleen ja uudelleen, kun Päng ja Näng ovat lukeneet valmiita kirjasia eri kylissä järjestetyissä lukutuokioissa. Lisää samanlaisia tarinoita siis tarvitaan – omakieliset tarinat tutuista asioista näyttävät todella motivoivan ja innostavan harjoittelemaan lukemista luan kielellä.

Lämpimin terveisin,

Riikka-Maria, Tomas, Matias, Ella

Lua-äänteiden opetusta.

Kiitosaiheita:

- Hyvin onnistuneet lukuisat joulujuhlat Naanin ja Chiang Rain seurakunnissa
- Luan kielityön tutuksi tekeminen lua-kielisyhteisössä
- Lua-evankelistojen innostus lua-kielityöhön
- Pängin ja Nängin kiinnostus ja taito omasta kulttuurista lähtevien lukutaitokirjasten tekemiseen
- Antoisat Lähetysseuran työntekijäpäivät Chiang Daossa Pohjois-Thaimaassa helmikuussa

Rukousaiheita:

- Lua-evankelistojen motivaatio lukumateriaalin jakamiseen seurakunnissa
- Lukutaitomateriaalin valmistaminen lukutaitoluokkien aloittamisen edellytyksenä
- Kevään töiden ja aikataulujen suunnittelu

Myyntituotteet (hintaan lisätään postimaksu)

- Siniset, pieneen tilaan mahtuvat ostoskassit Opettajien Lähetyслиitto -tekstillä 7 € / kpl
 - Kynät 2 € / kpl
 - Uudet adressit 10 € / kpl (mukana sisäsivu tekstillä tai ilman ja kirjekuori).
 - Bambuliinat 10 €. Ekotuote, antibakteerinen.
 - Käsintehty kortit 3 € /kpl.
 - onnittelukortti
 - vauvaonnea-kortti
 - onnea ylioppilaalle -kortti
- Kaikki kortit ovat erilaisia. Sivulla on vain yhden kortin malli.
- Vanhoja adresseja saatavana ilmaiseksi muiden tilausten yhteydessä. Ilmoita montako kappaletta sinulle näitä voi lähettää.

Adressi1

Adressi2

Adressi3

Voit tilata alla olevalla kupongilla,
sähköpostitse: toimisto@opettajienlahetyслиitto.fi tai puhelimitse: 050-4648300.

Tilauslipuke

Ostoskassi		kpl	Bambuliina		kpl
OLL-kynä		kpl	Onnittelukortti		kpl
Adressi 1		kpl	Vauvaonnittelukortti		kpl
Adressi 2		kp	Ylioppilasonnittelukortti		kpl
Adressi 3		kpl	Vanhat adressit		kpl

Tilaaaja

Lähiosoite

Postinumero

Postitoimipaikka

puh.

posti-
merkki

**Opettajien
Lähetyслиitto**

Hallituskatu 29 A 20
33200 Tampere

Opettajien Lähetysliiton oma tilaisuus Lähetysjuhlilla

lauantaina 18.5.2019 klo 15.00-16.00
Jyväskylän kaupungintalolla

Osoite: Jyväskylän Kaupungintalo,
Vapaudenkatu 32
Kaupunginkellari, pohjakerros
Sisäänkäynti Poliisikamarin ovesta,
kaupungintalon teatterin puoleisesta päädyistä

Ohjelma:

- Tansanian nimikkolähettilä Katri Niiranen-Kilasi
- Suomen Lähetysseuran koulu- ja oppilaitostyön asiantuntija Sari Taipale
- Musiikkia: Kasheshi Makena ja Leena Voutila-Makena, Tansania
- Ajankohtaiset kuulumiset Opettajien Lähetysliitosta.

Lämpimästi tervetuloa!

*Vas. Katri Niiranen-Kilasi.
Yllä 2019 Makiban
yläkoulun oppilaita.
Oik. Kasheshi Makena, joka
esiintyy Lähetysjuhlien opetta-
jien tilaisuudessa.*

